

שיר שרציתי לקרוא בהלוויה של אריק ולא יצא לי
לבסוף, קשובות היו אזניו
רק לתואם הצליל הפנימי
הזך והטהור שהופק
מהסבל והבהלה לחיים,
שכבר נאסף להיות
משאת נפש אל מנוחה
שמעבר לכאב,
להיות לברית עיפה
בין אדם לבשרו המתנכר.

ולבסוף, שרפת חייו היתה לאפר
ולנו נותרו רק
חיוכו החם כעלי הפרח
ואביב העד
של עיניו החכמות.
ובאוזניו יהדהד צלול
צחוקה של צפור דרוז
שנמלטה משבי
לשוטט בהיכלי הזהר
של האנשים הכואבים.

השיר נכתב לאחר מות אבי בשנת 85, גם הוא
בנסיבות אלימות, והוא מוקדש למרב, שלופה, מיכאל
ובקי. וכמובן לאריק שנפל בקרב על החיים.

מדודו פלמה